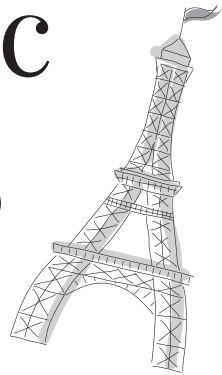

STEFANI PERKINS

Ana i francuski poljubac

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

Stephanie Perkins

ANNA AND THE FRENCH KISS

Copyright © 2014 by Stephanie Perkins

Translation copyright © 2016 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Džarodu, najboljem prijatelju i pravoj ljubavi

PRVO POGLAVLJE

Evo šta znam o Francuskoj: *Madlen, Amelija i Mullen ruž*. Ajfelova kula i Trijumfalni luk, mada nemam pojma čemu oni zapravo služe. Napoleon, Marija Antoaneta i mnogo kraljeva po imenu Luj. Nisam sigurna ni šta su oni radili, ali mislim da to ima neke veze s Francuskom revolucijom, a to ima veze s Danom Bastilje. Muzej se zove Luvr, sagrađen je u obliku piramide i u njemu živi Mona Liza zajedno s kipom žene bez ruku. Kafići, bistroi ili kako ih već zovu nalaze se na svakom uličnom ćošku. Kao i pantomimičari. Hrana bi trebalo da bude dobra, a ljudi piju mnogo vina i puše mnogo cigareta.

Čula sam da ne vole Amerikance i bele patike.

Otac me je pre nekoliko meseci upisao u internat. Navodnici napravljeni prstima u vazduhu maltene su zapucketali kroz slušalicu kad je izjavio da će život u inostranstvu „biti korisno iskustvo iz koga ću mnogo naučiti“ i „da ću zauvek čuvati to blago“. Da. Čuvati. Da se već nisam izbezumila, rekla bih mu da se nije dobro izrazio.

Otkako je to rekao, vikala sam, preklinjala i plakala, ali ništa ga nije pokolebalo. Tako da imam novu učeničku vizu

i pasoš na kojima piše Ana Olifant, građanka Sjedinjenih Američkih Država. I sad sam ovde s roditeljima – raspakujem se u sobi manjoj od mog kofera – najnovija učenica četvrtog razreda Američke škole u Parizu.

Ne mogu reći da sam nezahvalna. Hoću reći, ovo je *Pariz*. Grad svetlosti! Najromantičniji grad na svetu. Nisam imuna na to. Samo čitava ova ujdurma sa internatom u inostranstvu ima više veze s mojim ocem nego sa mnom. Otkako se prodao i počeo da piše loše knjige koje su adaptirane u još gore filmove, svojom kulturom i bogatstvom pokušava da zadivi velike zverke iz Njujorka s kojima se druži.

Moj otac nije kulturni. Ali jeste bogat.

Nije uvek bilo tako. Pripadali smo srednjem staležu dok su mi roditelji još bili venčani. Svi tragovi pristojnosti iščezli su kad su se razveli, a očevo san da bude sledeći veliki pisac s Juga zamenjen je željom da bude sledeći pisac kome *objavljaju knjige*. Tako da je počeo da piše romane s radnjom smeštenom u malom gradu Džordžiji i junacima s Pravim Američkim Vrednostima koji se Zaljube a onda dobiju Smrtonosnu Bolest i Umru.

Ozbiljna sam.

To me mnogo rastužuje, ali žene gutaju te knjige. Obožavaju očeve romane, štrikane džempere, izbeljen osmeh i pomalo narandžast ten. One su ga pretvorile u pisca bestslera i u pravu budalu.

Dve knjige su adaptirane za film, a još tri su u produkciji, tamo gde se vrte velike pare. Holivud. A zbog tog dodatnog novca i navodnog prestiža umislio je kako bi trebalo da živim u Francuskoj. Godinu dana. Sama. Ne shvatam zašto nije mogao da me pošalje u Australiju, Irsku ili bilo koju zemlju u kojoj je engleski maternji jezik. Jedina francuska reč koju znam je *oui*, što znači „da“, a tek sam nedavno saznala da se izgovara „ui“ a ne „vi“.

Bar ljudi u novoj školi govore engleski. Osnovana je za pretenciozne Amerikance koji ne vole društvo svoje dece. Mislim, stvarno. Ko još šalje svoje dete u internat? To je kao *Hogwarts*. Samo što u ovom internatu nema slatkih čarobnjaka, čarobnih slatkiša i lekcija o letenju.

Umesto toga, zaglavljena sam s još devedeset devetoro učenika. Ima dvadeset petoro đaka u *čitavoj četvrtoj godini*, za razliku od šest stotina u Atlanti. A ućiću isto što sam učila i u srednjoj školi Klermont osim početnog francuskog.

O da. Početni francuski. Nema sumnje, s novim polaznicima. Strava sam.

Mama kaže da odmah moram prestati da se durim, ali nije ona ostavila za sobom najbolju drugaricu Bridžet. Ni sjajan posao u multipleksu *Royal midtaun 14*. Ili Tofa, prelatkog frajera koji radi u multipleksu *Royal midtaun 14*.

I dalje ne mogu da verujem da me odvaja od brata Šona, koji ima samo sedam godina i premali je da bi ostajao sam kod kuće posle škole. Bez mene će ga verovatno oteti onaj jezivi tip kome prljavi peškiri s natpisom *Koka-kola* vise na prozorima malo niže niz ulicu. Ili će Šoni slučajno pojesti nešto s crvenom prehrambenom bojom, grlo će mu se naduti i neće biti nikoga da ga odveze u bolnicu. Možda će čak umreti. Kladim se da mi neće dozvoliti da se vratim kući zbog njegove sahrane tako da ću sledeće godine morati sama da odem na groblje, a tata će izabrati nekog odvratnog granitnog anđela za nadgrobnii spomenik.

Nadam se da neće očekivati da popunjavam prijave za fakultet na ruskom ili rumunskom. San mi je da studiram filmsku teoriju u Kaliforniji. Želim da budem prva slavna filmska kritičarka u zemlji. Jednog dana će me pozivati na sve festivale, imaću veliku kolumnu u novinama, kul televizijsku emisiju i besmisleno popularan sajt. Zasad imam samo sajt i nije popularan. Još uvek.

Potrebno je samo da mu posvetim malo više vremena, to je sve.

„Ana, vreme je.“

„Molim?“ Podižem pogled s majica koje sam savijala u savršene kvadrate.

Mama zuri u mene i vrti privezak kornjače na ogrlici. Otac, u majici boje kajsije i belim brodaricama, gleda kroz prozor moje sobe. Kasno je, ali žena s druge strane ulice peva nešto nalik operi.

Moji roditelji moraju da se vrate u hotelske sobe. Oboje putuju rano ujutru.

„Oh.“ Malo čvršće stežem majicu u ruci.

Tata se odmiče od prozora. Lecnem se kad vidim da su mu oči vlažne. Pravi mi se knedla u grlu pri pomisli na oca – iako je reč o *mom ocu* – na ivici suza.

„Pa, mala, izgleda da si sad odrasla.“

Telo mi se kruti. Privlači moje ukočeno telo u medveđi zagrljaj. Stisak mu je zastrašujući. „Čuvaj se. Marljivo uči i stekni nove prijatelje. I čuvaj se džeparoša“, dodaje. „Nekad rade u paru.“

Klimam glavom i on me pušta. A onda odlazi.

Majka se zadržava. „Divno ćeš se provesti ovde“, kaže. „Znam to.“ Grizem usnu kako ne bi zadrhtala i ona me privlači u zagrljaj. Pokušavam da dišem. Udišem. Brojim do tri. Izdišem. Koža joj miriše na mleko za telo sa aromom grejpfruta. „Zvaću te čim stignem kući“, reče ona.

Kuća. Atlanta mi više nije kuća.

„Volim te, Ana.“

Sad plačem. „I ja tebe volim. Pazi mi Šonija.“

„Naravno.“

„I Kapetana Džeka“, dodajem. „Pobrini se da ga Šon hrani, menja mu piljevinu i puni posudu s vodom. I da mu

ne daje mnogo poslastica jer će se onda ugojiti i neće moći da izađe iz iglua. Ali neka mu daje bar dve vitaminske kapi dnevno jer mu je potreban vitamin C, a neće da pije vodu kad ih sipam unutra...“

Ona se povlači i gura mi šatirani pramen iza uva. „Volim te“, ponavlja.

A onda moja majka čini nešto što nisam očekivala, čak i posle sve one papirologije, avionskih karata i priprema. Nešto što bi se ionako dogodilo za godinu dana kad krenem na faks, ali za šta još uvek nisam spremna iako sam danima i mesecima žudela za time.

Mama odlazi. Ostajem sama.

DRUGO POGLAVLJE

Osećam kako navire, ali ne mogu da je zaustavim.

STRAVA.

Ostavili su me. Roditelji su me zaista ostavili. U FRAN-
CUSKOJ!

A Pariz je čudno utihnuo. Ni operaska pevačica se više ne čuje. *Ne smem* da odlepim. Ovde su zidovi tanji od flastera. Ako odlepim, čuće me komšije – novi drugovi iz razreda. Muka mi je. Povratiću onu čudnu tapenadu od patlidžana i svi će me čuti, pa me niko neće zvati da zajedno gledamo kako pantomimičari beže iz nevidljivih kutija ili šta već ljudi ovde rade u slobodno vreme.

Trčim do lavaboja da se umijem, ali voda naglo izleće i prska me po majici. Sad plaćem još više jer nisam raspakovala peškire, a mokra odeća me podseća na vodeni park *Šest zastava* u koji su me Bridžet i Met odvlačili. Tamo je voda pogrešne boje, miriše na farbu i ima milion milijardi bakterija. O bože. Šta ako u ovoj vodi ima bakterija? Sme li u Francuskoj da se pije voda sa česme?

Jadno. Jadna sam.

Koliko bi se sedamnaestogodišnjaka menjalo sa mnom? Moje komšije se ne raspadaju kao ja. Plač ne dopire iza *njihovih* zidova. Uzimam majicu s kreveta da se izbrišem. Tad mi sine rešenje. *Moj jastuk*. Rušim se licem nadole na zvučnu barijeru i jecam, jecam i jecam.

Neko kuca na mojim vratima.

Ne. To svakako nisu moja vrata.

Eto ga ponovo!

„Zdravo“, kaže ženski glas iz hodnika. „Zdravo. Jesi li dobro?“

Ne, nisam dobro. ODLAZI. Ali ona me ponovo doziva tako da moram da ustanem s kreveta i otvorim vrata. Plavuša duge kovrdžave kose stoji s druge strane. Visoka je i krupna, ali ne previše, krupna kao odbojkašica. Minduša za nos s kamenom koji liči na dijamant svetluca na svetlosti hodnika. „Jesi li dobro?“ Glas joj je nežan. „Ja sam Meredith, u sobi sam pored tvoje. Jesu li tvoji roditelji upravo otišli?“

Moje naduvene oči potvrđuju.

„I ja sam plakala prve noći.“ Krivi glavu, načas razmišlja pa klima. „Hajde. *Chocolat chaud*.“

„Čokoladni šou?“ Zašto bih gledala čokoladni šou? Majka me je napustila, bojim se da izađem iz sobe i...

„Ne.“ Osmehuje se. „*Chaud*. Toplo. Topla čokolada, mogu da je napravim u svojoj sobi.“

Oh.

Nevoljno idem za njom. Meredith podiže ruku kao saobraćajac. Nosi prstenje na svih pet prstiju. „Ne zaboravi ključ. Vrata se automatski zaključavaju.“

„Znam.“ Izvlačim ogrlicu ispod majice kao dokaz. Za vikend sam pohađala obavezni kurs za nove učenike i zakačila ključ na ogrlicu čim su mi rekli koliko lako možemo ostati ispred svojih zaključanih soba.

Ulazimo u njenu sobu. Zinem. Nemoguće je mala kao i moja, dva metra sa tri, sa istim majušnim radnim stolom, majušnom komodom, majušnim krevetom, majušnim lava-boom, majušnim frižiderom i majušnim tušem. (Nemamo majušne klozetske šolje, zajedničko kupatilo je u hodniku). Ali... za razliku od mog sterilnog kaveza, svaki centimetar zida i tavanice pokriven je posterima, fotografijama, sjajnim ukrasnim papirom i lecima živih boja na francuskom.

„Koliko *dugo* si ovde?“, pitam.

Meredith mi pruža maramicu i duvam nos. Ispuštam užasan zvuk kao ljuta guska, ali ona se ne trza niti mršti. „Stigla sam juče. Ovo mi je četvrta godina ovde, pa nisam morala na kurseve. Doputovala sam sama tako da blejim i čekam da mi prijatelji stignu.“ Podbočena, osvrće se i divi svom radu. Vidim hrpu časopisa, makaze i selotejp na podu, pa shvatam da su radovi u toku. „Nije loše, a? Ne trpim bele zidove.“

Kružim po njenoj sobi i razgledam. Brzo otkrivam da je na gotovo svim posterima pet istih lica: Džon, Pol, Džordž, Ringo i neki fudbaler koga ne prepoznajem.

„Slušam samo *Bitlse*. Prijatelji me zadirkuju, ali...“

„Ko je ovo?“ Pokazujem na fudbalera. Dres mu je crveno-beli, a tamne obrve i tamna kosa su veoma upadljivi. Zapravo veoma je lep.

„Sesk Fabregas. Bože, on neverovatno dodaje loptu. Igra za *Arsenal*. Engleski fudbalski klub? Ne znaš?“

Odmahujem glavom. Ne pratim sport, ali možda bi trebalo. „Ima dobre noge.“

„Znam. Mogao bi da zakucava eksere tim butinama.“

Dok Meredith kuva *chocolat chaud* na rešou, saznajem da je i ona četvrta godina. Igra američki fudbal samo preko leta jer nije u nastavnom planu naše škole, ali bila je najbolja fudbalerka u školi u Masačusetsu. Ona je iz Bostona. I podseća

me da se ovde kaže samo „fudbal“, što zaista ima više smisla kad bolje razmislim. Meredith izgleda kao da joj ne smeta što je bombardujem pitanjima i rovarim joj po stvarima.

Soba joj je neverovatna. Pored isečaka na zidovima, ima desetak porcelanskih šoljica punih plastičnog svetlučavog prstenja, srebrnog prstenja s ćilibarom i staklenih prstenova s presovanim cvećem. Zaista izgleda kao da godinama živi ovde.

Stavljam prsten s gumenim dinosaurusom. Stiskam tiranosaurusa i on zasvetli crvenom, žutom i plavom bojom. „Volela bih da imam ovakvu sobu.“ Sviđa mi se, ali previše sam zalučena redom da bih i sama imala takvu. Potrebni su mi čisti zidovi i raščišćen radni sto, a svaka stvarčica mora da bude na svom mestu.

Meredith izgleda zadovoljno komplimentom.

„Jesu li ovo tvoji prijatelji?“ Vraćam dinosaurusa u šolju i pokazujem na fotografiju zakačenu za ogledalo. Siva je, puna senki i odštampana na debelom sjajnom papiru. Očigledno ju je napravio neko ko ide na časove fotografije. Ispred džinovske šuplje kocke stoje četiri osobe čija otmena crna odeća i pažljivo razbarušena kosa otkrivaju da pripadaju umetničkoj družini. Ne znam zašto, ali to me začudi. Jeste da joj je soba u umetničkom fazonu, ima sve to prstenje i mindušu u nosu, ali ostalo je uobičajeno – lila džemper, ispeglane farmerke, blag glas. A igra fudbal iako nije muškarača.

Široko se osmehuje i minduša na nosu joj zablista. „Da. Eli je napravila tu fotku u Defansu. To su Džoš, Sent Kler, Rašmi i ja. Upoznaćeš ih sutra na doručku. Pa, upoznaćeš sve osim Eli. Ona je maturirala prošle godine.“

Jama u mom stomaku je manja. Je li to poziv da sedim s njima?

„Ali sigurno ćeš je uskoro upoznati jer se zabavlja sa Sent Klerom. Trenutno studira fotografiju na Parsons u Parizu.“

Nikad nisam čula za tu školu, ali klimam glavom kao da sam i ja premišljala hoću li se tamo upisati.

„Ona je *stvarno* talentovana.“ Nešto u njenom glasu nagoveštava da ne misli tako, ali ne zapitkujem. „Džoš i Rašmi se takođe zabavljaju.“

Ah, Meredith je sigurno sama.

Nažalost, razumem je. Kod kuće sam se pet meseci zabavljala s Metom. On je visok, zabavan i ima lepu kosu. Smuvali smo se u fazonu: „Pošto nema nikog boljeg na vidiku, hoćeš li da se ljubimo?“ Stalno smo se ljubakali iako nije bilo preterano lepo. Previše pljuvačke. Uvek sam morala da je brišem s brade.

Raskinuli smo kad sam saznala za Francusku, ali nije bilo strašno. Nisam plakala, slala mu ucveljene mejlove niti sam ključevima grebala karavan njegove majke. On se sad zabavlja sa Šeri Miliken, koja peva u horu i ima sjajnu kosu kao iz reklame za šampon. To mi ne smeta.

Stvarno mi ne smeta.

Uostalom, pošto smo raskinuli, mogla sam da čeznem za Tofom, neverovatnim frajerom i kolegom iz multipleksa. Čeznula sam za njim i dok sam bila s Metom, ali ipak. Zbog toga me je grizla savest. A situacija s Tofom je uznapredovala – stvarno jeste – krajem leta. Međutim, zabavljala sam se samo s Metom, a on se maltene i ne računa. Jednom sam mu rekla kako sam se u letnjem kampu smuvala s frajerom po imenu Stjuart Tislbek. Stjuart Tislbek je imao kestenjastu kosu, svirao je bas i do ušiju smo se zaljubili jedno u drugo, ali on živi u Čatanugi, a tad još nismo imali vozačku dozvolu.

Met je znao da sam sve izmislila, ali bio je previše fin da to kaže.

Zaustim da pitam Meredith koje časove pohađa, ali utom njen mobilni zasniva uvodne taktove pesme *Strawberry*

Fields Forever. Ona prevrnu očima i javi se. „Mama, ovdje je ponoć. Vremenska razlika od šest sati, sećaš li se?“

Pogledam njen budilnik u obliku žute podmornice i začuđim se jer je u pravu. Spuštam odavno ispijenu šolju na komodu. „Idem“, šapnem. „Izvini što sam se ovoliko zadržala.“

„Sačekaj sekundu.“ Meredith stavlja ruku preko mikrofona. „Drago mi je što smo se upoznale. Vidimo se na doručku?“

„Da, vidimo se.“ Trudim se da odgovorim nehajno, ali toliko sam uzbuđena da istrčavam iz njene sobe i nalećem na zid.

Jao. Nije zid već mladić.

„Uf.“ Tetura se unazad.

„Izvini! Žao mi je, nisam znala da si tu.“

Odmahnuo je glavom, pomalo ošamućeno. Prvo primećujem njegovu kosu – to je prvo što vidim na bilo kome. Tamnosmeđa, razbarušena i nekako istovremeno duga i kratka. Pomišljam na *Bitlse* jer sam ih upravo videla u Meredithinoj sobi. To je umetnička frizura. Frizura nekog muzičara. Frizura koja poručuje „baš me briga iako, zapravo, nije tako“.

Divna frizura.

„U redu je. Ni ja tebe nisam video. Jesi li dobro?“

Au. On je Englez.

„Ovaj. Je li Mer u toj sobi?“

Ozbiljno, ne znam nijednu Amerikanku koja može da odoli engleskom naglasku.

Mladić se nakašljava. „Meredith Ševalije? Visoka devojka? Duga, kovrdžava kosa?“ Gleda me kao da sam luda ili nagluva, kao moja baka Olifant. Ona se samo smeška i odmahuje glavom kad je pitam kakav preliv za salatu hoće ili gde je stavila dekinu zubnu protezu.

„Izvini.“ Neznatno se odmiče od mene. „Pošla si na spavanje.“

„Da! Meredith je u ovoj sobi. Upravo sam provela dva sata kod nje.“ Objavljujem to ponosno kao moj brat Šoni kad god pronade nešto odvratno u bašti. „Ja sam Ana! Nova sam!“ *O bože. Otkud to zastrašujuće oduševljenje?* Obrazi mi gore zbog ove blamaže.

Lepi mladić se razgaljeno osmehuje. Zubi su mu divni – pravi na vrhovima i malkice krivi pri dnu, s trunčicom preklapanja. Luda sam za takvim osmesima jer ni ja nisam nosila protezu. Imam razmak veličine groždice između prednjih zuba.

„Etjen“, predstavlja se. „Ja sam na spratu iznad ovog.“

„Ja sam ovde.“ Tupavo pokazujem na svoja vrata dok mi se u glavi vrte misli: francusko ime, engleski naglasak, američka škola. Ana je zbunjena.

Dvapat kuca na Meredithina vrata. „Pa, onda ćemo se vidati, Ana.“

Et-jên izgovara moje ime kao *An-nâ*.

Srce mi ubrzano udara u grudima.

Meredith otvara vrata. „Sent Klere!“, viče. I dalje priča telefonom. Oni se smeju, grle i pričaju uglas. „Uđi! Kako si putovao? Kad si stigao? Jesi li video Džoša? Mama, moram da prekinem.“

Meredith istovremeno sklapa mobilni i zatvara vrata.

Petljam s ključem na ogrlici. Dve devojke u istovetnim ružičastim ogrtačima prolaze iza mene, kikoću se i ogovaraju. Grupa momaka u drugom delu hodnika dobacuje i smeje se. Meredith i njen drug se smeju kroz tanak zid. Srce mi tone i stomak mi se ponovo steže.

I dalje sam nova devojka. I dalje sam sama.

TREĆE POGLAVLJE

Ujutru pomišljam da svratim kod Meredith, ali odustajem i sama odlazim na doručak. Bar znam gde je menza (drugi dan kursa). Proveravam jesam li ponela karticu za hranu i otvaram kišobran „helou kiti“. Pada kiša. Vremenu je svejedno što mi je prvi školski dan.

Prelazim ulicu s grupom učenika koji ćaskaju. Ne primećuju me, ali zajedno preskačemo bare. Jedan automobil, dovoljno mali da bude bratovljeva igračka, juri pored nas i prska devojku s naočarima. Ona psuje, a prijatelji je zadirkuju.

Zaostajem iza njih.

Grad je bisernosiv. Oblačno nebo i kamene zgrade odišu hladnom elegancijom, ali ispred mene svetluca Panteon. Njegova ogromna kupola i zadivljujući stubovi nadvisuju ceo kvart. Kad god ga ugledam, teško mi je da skrenem pogled. Kao da je ukraden iz antičkog Rima ili, u najmanju ruku, s Kapitol hila. To nije nešto što bi trebalo da vidim kroz prozor učionice.

Ne znam čemu je namenjen, ali pretpostavljam da će mi neko uskoro reći.

Moj novi kraj je Latinski kvart ili Peti arondisman. U džepnom rečniku piše da je to distrikt, a zgrade u mom *arrondissementu* stapaju se jedna u drugu, zaobljenih uglova poput raskošnih svadbениh torti. Pločnici vrve od učenika i turista, a oivičeni su istovetnim klupama i ukrašenim uličnim svjetilkama, olistalim drvećem uokvirenim metalnim rešetkama, gotičkim katedralama i malim palačinkarnicama, štandovima s razglednicama i izvijenim balkonima od kovanog gvožđa.

Sigurno bih bila očarana da sam ovde na raspustu. Kupila bih privezak za ključeve s Ajfelovom kulom, fotografisala kaldrmu i naručila porciju puževa. Međutim, nisam na raspustu. Ovde ću živeti i osećam se sićušno.

Glavna školska zgrada je samo dva minuta peške od *résidence* Lamber, spavaonice za trećake i četvrtake. Iznad ulaza je veličanstveni luk, a zgrada je u dvorištu s potkresanim drvećem. Geranijum i bršljan se granaju iz prozorskih saksija na svakom spratu, a veličanstvene lavlje glave isklesane su u sredini tamnozelenih vrata, tripudij visih od mene. Sa obe strane vrata visi crvena, bela i plava zastava – jedna je američka, a druga francuska.

Izgleda kao postavka za film. *Mala princeza*, da se radnja odvijala u Parizu. Kako je moguće da takva škola zaista postoji? I kako je moguće da sam upisana u nju? Moj otac je lud ako veruje da pripadam ovde. Mučim se da zatvorim kišobran i dupetom otvorim jedno krilo teških drvenih vrata. Utom pored mene projuri jedan mladić s frizurom nalik na surfersku. On izgleda kao oličenje momka iz privatne škole. Naleće na moj kišobran i dobacuje mi ubilački pogled kao da sam: (1) ja kriva što on ima strpljenje predškolskog deteta i (2) kao da nije već pokisao.

Linearno razmišljanje u Parizu. Eto ti ga na, frajeru iz privatne škole.

Tavanica u prizemlju je nemoguće visoka, s mnoštvom lusteri i fresaka na kojima su zavodljive nimfe i pohotni satiri. Blago miriše na flomastere i proizvode za čišćenje sa aromom narandže. Pratim škripanje gumenih đonova prema menzi. Pod nogama nam je mermerni mozaik sa isprepletenim vrapcima. Na zidu u drugom kraju hodnika je pozlaćeni sat koji otkucava pun sat.

Cela škola je zastrašujuća koliko i zadivljujuća. Trebalo bi da je pohađaju samo učenici s ličnim telohraniteljima i šetlandskim ponijima, a ne devojke koje garderobu kupuju mahom u *Targetu*.

Iako sam videla menzu za vreme obilaska, ukopam se u mestu pri pogledu na nju. Navikla sam da ručam u preuređenoj fiskulturnoj sali koja zaudara na sredstvo za čišćenje i muške štitnike za prepone. Imala je duge stolove s fiksnim klupama, papirne čaše i plastične slamke. Gospođe s mrežama na kosi služile su smrznutu picu, smrznuti pomfrit i smrznutu pohovanu piletinu, a mašina s napicima obezbeđivala je ostatak moje takozvane ishrane.

Ali ovo. Ovo bi mogao biti restoran.

Za razliku od starinske raskoši predvorja, menza je savremena. Puna je okruglih brezovih stolova i okačenih korpi s cvećem. Zidovi su boje mandarine i limete, a otmeni Francuz s kuvarskom kapom služi raznovrsnu hranu koja izgleda iznenađujuće sveže. Vidim sanduke s bocama pića – sokova i nekoliko vrsta mineralne vode umesto napitaka punih šećera i kofeina. Čak imaju jedan sto s kafom. *Kafa*. U Klermontu je bilo učenika navučenih na *Starbaks* koji bi dali sve za kafu u školi.

Stolice su već zauzeli učenici čije ćaskanje nadjačava viku kuvara i zveckanje tanjira (pravih porcelanskih umesto plastičnih). Zastajem na vratima. Učenici prolaze pored mene i razilaze se u svim pravcima. Grudi mi se stežu. Treba li prvo da nađem sto ili da naručim doručak? I kako da naručim kad je jelovnik na prokletom *francuskom*?

Trzam se jer me neko zove. Molim te, molim te, molim te...

Osvrćem se po gužvi i ugledam kako mi maše šaka s pet prstenova. Meredith pokazuje na praznu stolicu pored sebe i provlačim se do nje, zahvalno i s gotovo bolnim olakšanjem.

„Mislila sam da ti kucnem na vrata kako bismo zajedno došle, ali nisam znala jesi li od onih što dugo spavaju.“ Obrve joj se zabrinuto spajaju. „Žao mi je, trebalo je da kucam. Izgledala si tako izgubljeno.“

„Hvala što si mi sačuvala mesto.“ Spuštam stvari i smestam se. Još dvoje sede za stolom. Kao što mi je sinoć obećala, oni su s fotografije na njenom ogledalu. Ponovo sam se unervozila i nameštam ranac pored nogu.

„Ovo je Ana, devojka o kojoj sam vam pričala“, predstavlja me Meredith.

Krakat momak kratke kose i dugačkog nosa podiže šolju s kafom. „Džoš“, kaže. „I Rašmi.“ Klima glavom prema devojci pored njega, koja ga drži za drugu ruku u prednjem džepu njegovog duksa. Rašmi nosi kul naočare s plavim okvirom. Gusta crna kosa joj pokriva cela leđa. Ona me jedva udostoji pogleda.

To je u redu. Nije frka.

„Svi su ovde osim Sent Klera“, kaže Meredith. Krivi vrat da pogleda po menzi. „On uglavnom kasni.“

„Uvek“, ispravlja je Džoš. „Uvek kasni.“

Nakašljavam se. „Mislim da sam ga sinoć upoznala. U hodniku.“

„Lepa frizura i engleski naglasak?“, pita Meredith.

„Ovaj, da, valjda.“ Trudim se da zvučim nehajno.

Džoš se podrugljivo smeška. „Svi su zaljubljeeni u Sent Klera.“

„Umukni“, reče Meredith.

„Ja nisam.“ Rašmi me prvi put pogleda, procenjuje hoću li se zaljubiti u njenog dečka ili ne.

On joj pušta ruku i prenaglašeno uzdiše. „Pa, ja jesam. Pozvaću ga na matursko veče. Ovo je naša godina, znam to.“

„Ova škola ima matursko veče?“, pitam.

„Zaboga, ne“, odgovara Rašmi. „Da, Džoše. Ti i Sent Kler biste bili baš slatki u istovetnim smokinzima.“

„S peševima“, kaže glas sa engleskim naglaskom. Meredith i ja poskočimo. To je mladić iz hodnika. Lepi mladić. Kosa mu je vlažna od kiše. „Zahtevam da smokinzi imaju peševe ili ću tvoj buket dati Stivu Karveru.“

„Sent Klere!“ Džoš skače sa stolice i oni se grle na uobičajeni muški način, uz dva udarca po leđima.

„Nema poljupca? Skrhan sam, baticе.“

„Mislio sam da će mi to uzrujati devojkę. Ona još ne zna za nas.“

„Važi“, odgovara Rašmi, ali sad se osmehuje. To joj lepo stoji. Trebalo bi češće da koristi uglove usana.

Lepi mladić iz hodnika (treba li da ga zovem Etjen ili Sent Kler?) spušta ranac i seda na preostalu stolicu između Rašmi i mene. „Ana.“ Iznenađen je što me vidi, a i ja se trzam. Seća me se.

„Lep kišobran. Dobro bi mi došao jutros.“ Prolazi rukom kroz kosu i jedna kap mi pada na golu ruku. Ostajem bez teksta. Nažalost, moj stomak progovara umesto mene. Mladić kolači oči. Zapanjena sam koliko su krupne i smeđe. Kao da mu je potrebno još oružja protiv ženskog roda.

Džoš je verovatno u pravu. Mora da su sve devojke u školi zaljubljene u njega.

„Zvuči strašno. Moraš da nahraniš tu stvar. Ukoliko...“, pravi se da me proučava pa se nagingje da šapne, „ukoliko nisi od onih devojaka koje nikad ne jedu. Bojim se da to ne trpim. Morao bih da ti doživotno zabranim da sediš za našim stolom.“

Rešena sam da normalno govorim u njegovom prisustvu. „Ne znam kako da naručim.“

„Lako“, javlja se Džoš. „Staneš u red. Kažeš im šta hoćeš. Prihvatiš ukusnu hranu. A onda im daš karticu i dva litra krvi.“

„Čula sam da su ove godine povećali na tri litra“, kaže Rašmi.

„Koštana srž“, dobacuje lepi mladić. „Ili leva ušna resica.“

„Mislila sam na jelovnik, hvala lepo.“ Pokazujem na tablu iznad jednog kuvara. Neko je veoma lepim ružičastim, žutim i belim slovima napisao današnji jelovnik. Na francuskom. „To mi baš i nije maternji jezik.“

„Ne znaš francuski?“, pita Meredith.

„Učila sam španski tri godine. Nikad nisam razmišljala o selidbi u Pariz.“

„U redu je“, odgovara Meredith brzo. „Mnogi ovde ne govore francuski.“

„Ali većina govori“, dodaje Džoš.

„Ali većina ne govori dobro.“ Rašmi ga značajno gleda.

„Prvo ćeš naučiti jezik hrane. Jezik ljubavi.“ Džoš trlja stomak kao mršavi Buda. „*Oeuf*. Jaja. *Pomme*. Jabuka. *Lapin*. Zec.“

„Nije smešno.“ Rašmi ga udara po ruci. „Nije ni čudo što te Izis ujeda. Budalo.“

Ponovo gledam tablu. I dalje je na francuskom. „Ovaj, a dotle?“

„Dobro.“ Lepi mladić iz hodnika gura stolicu od stola. „Hajdemo onda. Ni ja nisam jeo.“ Nehotice vidim da nekoliko devojaka bulji u njega dok se probijamo kroz gužvu. Jedna plavuša s kljunastim nosom i majušnom majicom na bretele počinje da se prenemaže čim stanemo u red. „Ćao, Sent Klere. Kako si proveo leto?“

„Zdravo, Amanda. Lepo.“

„Jesi li ostao ovde ili si bio u *Londonu*?“ Naginje se nad drugaricom, niskom devojkom sa strogim konjskim repom, postavlja se tako da što bolje pokaže dekolte.

„Bio sam kod mame u San Francisku. Jesi li ti lepo provela raspust?“, pita uljudno, ali drago mi je što mu je glas ravnodušan.

Amanda zabacuje kosu i odjednom se pretvara u Šeri Miliken. Šeri obožava da zabacuje kosu, da je trese i vrti oko prsta. Bridžet je uverena da ona čitav vikend stoji ispred ventilatora i pretvara se da je supermodel, ali mislim da je prezauzeta stavljanjem maski za kosu od morskih algi, papaje i blata u beskrajnoj potrazi za savršenim sjajem.

„Bilo je *fantastično*.“ Zabacuje kosu. „Bila sam mesec dana u *Grčkoj* pa sam ostatak leta provela na Menhetnu. Moj tata ima neverovatan *penthaus* s pogledom na Central park.“

Ona *naglašava* jednu reč u svakoj *rečenici*. Otpuhujem kako ne bih prasnula u smeh, a lepi mladić iz hodnika dobija čudan napad kašlja.

„Ali *nedostajao* si mi. Zar nisi dobio moje *mejlove*?“

„Ovaj, nisam. Mora da imaš pogrešnu adresu. Hej.“ Gurka me. „Gotovo smo stigli.“ Okreće leđa Amandi. Ona i njena drugarica se zgledaju i namršte. „Vreme je za tvoju prvu lekciju. Doručak je jednostavan i uglavnom se sastoji od peciva – kroasani su najpoznatiji, naravno. To znači da nema kobasica ni kajgane.“

„A slanina?“, pitam s nadom.

„Naravno da nema.“ Smeje se. „Druga lekcija, one reči na tabli. Pažljivo slušaj i ponavljaj za mnom. *Granola*.“ Škiljim, a on razrogačuje oči, glumeći nedužnost. „To znači granola. A sledeće? *Yaourt*?“

„Ovaj, ne znam. Jogurt?“

„Prirodni talenat! I kažeš da nisi ranije živela u Francuskoj?“

„Ha, prokleta ha.“

Osmehuje se. „Aha. Ne poznaješ me nijedan dan i zezaš me zbog mog naglaska. Šta li je sledeće? Hoćeš li da pričaš o mojoj frizuri? Visini? Pantalonama?“

Pantalonama. Iskreno.

Francuz za pultom se nakašlja. Izvini, kuvare Pjere. Malo sam rasejana zbog ovog englesko-francusko-američkog mladića koji je umetničko delo. Dotični mladić me brzo pita: „Jogurt sa žitaricama i medom, meko kuvano jaje ili kruške na briošu?“

Nemam predstavu šta je brioš. „Jogurt“, odgovaram.

On naručuje na besprekornom francuskom. Bar tako zvuči mojim devičanskim ušima. Kuvar Pjer se opušta. Prestaje da nas strelja pogledom i sipa žitarice i med u jogurt. Dodaje šaku borovnica pre nego što mi pruži činiju.

„*Merci, monsieur* Butin.“

Uzimam naš poslužavnik. „Nema krekeri? Nema čokoladnih žitarica? Veoma sam razočarana.“

„Krekeri su utorkom, galette sredom, ali nikad ne služe čokoladne žitarice. Moraćeš da se zadovoljiš onim ušecerenim, sa ukusom voća koje služe petkom.“

„Znaš mnogo o američkoj džank hrani s obzirom na to da si Englez.“

„Sok od narandže? Grejpa? Brusnice?“ Pokazujem na narandžu i on vadi dve boce iz sanduka. „Nisam Englez nego Amerikanac.“

Osmehujem se. „Kako da ne.“

„Jesam. Moraš biti Amerikanac da bi pohađao AŠP, sećaš li se?“

„Šta je AŠP?“

„Američka škola u Parizu“, objašnjava.

Sjajno. Otac me je poslao ovamo da se pročitim.

Stajemo u red da platimo. Iznenađena sam koliko glatko teče. U staroj školi su svi pokušavali da preskoče red i ulaguju se poslužiteljicama, ali ovde svi strpljivo čekaju. Okrećem se taman na vreme da vidim kako mi prelazi pogledom po telu. Zastaje mi dah. Lepi mladić odmerava *mene*. Ne primećuje da sam ga uhvatila. „Mama mi je Amerikanka“, nastavlja. „Otac mi je polu-Francuz. Rođen sam u San Francisku i odrastao u Londonu.“

Začudo, uspevam da odgovorim. „Pravi kosmopolita.“

Smeje se. „Tako je. Nisam pozer kao svi ostali.“

Zaustim da zadirkujući odgovorim, ali utom se setim: *On ima devojku*. Nešto mi pakosno bocka ružičaste nabore u mozgu, terajući me da se setim sinoćnjeg razgovora s Meredith. Vreme je da promenimo temu. „Kako se zapravo zoveš? Sinoć si se predstavio kao...“

„Sent Kler mi je prezime, a Etjen ime.“

„Etjen Sent Kler“, pokušavam da to izgovorim kao on, sa stranim naglaskom i otmeno.

„Užasno, jelda?“

Smejem se. „Etjen je lepo. Zašto te ljudi ne zovu tako?“

„O, Etjen je lepo. Baš si velikodušna.“

Neko staje u red iza nas, sitni tamnopusiti momak sa aknama i gustom grivom crne kose. Momak se raduje što ga vidi i Etjen mu uzvraća osmeh. „Ćao, Nikhile. Jesi li se lepo proveo za raspust?“ To je pitao i Amandu, ali sad mu je glas iskren.

Samo je to potrebno da se momak upusti u priču o putovanju u Delhi, o pijacama, hramovima i monsunima. (Otišao

je da obiđe Tadž Mahal. Ja sam otišla na gradsku plažu Panama kao i cela Džordžija.) Još jedan mladić dotrčava, mršav i bled, s jež frizurom. Nikhil nas zaboravlja i pozdravlja druga istim oduševljenim brbljanjem.

Sent Kler – odlučila sam da ga tako zovem kako se ne bih osramotila – okreće se prema meni. „Nikhil je Rašmin brat. On je prvak. Njena mlađa sestra Sandžita je trećakinja, a starija sestra Lila je maturirala pre dve godine.“

„Imaš li ti brata ili sestru?“

„Nemam. A ti?“

„Imam brata, ali on je kod kuće. U Atlanti. To je u Džordžiji. Na jugu.“

Podiže obrvu. „Znam gde je Atlanta.“

„O, da.“ Pružam karticu čoveku za pultom. Kao i *monsieur* Butin, on nosi ispeglanu belu uniformu i uštirkanu kapu. Takođe ima brkove povijene nagore. Ha. Nisam znala da to ovde nose. Kuvar s brkovima provlači moju karticu kroz aparat i vraća mi je uz brzo *merci*.

Hvala. Još jedna reč koju znam. Odlično.

Vraćamo se za naš sto. Amanda gleda Sent Klera. Okružena je klikom lepih učenika iz privatnih škola. Ne čudi me što s njom sedi tip s tobožnjom surferskom frizurom i ubilačkim pogledom. Sent Kler mi govori o časovima – šta da očekujem prvog dana, ko su mi profesori – ali više ga ne slušam. Svesna sam samo njegovog osmeha s blago krivim zubima i samouverenog razmetljivog hoda.

Budala sam kao i sve ostale.

ČETVRTO POGLAVLJE

Red za učenike čija prezimena počinju od slova H do P sporo se kreće. Mladić ispred mene se raspravlja sa savetnicom. Gledam prema redu od A do G i vidim da Meredith (Ševalije)* i Rašmi (Devi) već upoređuju svoje rasporede časova.

„Ali nisam tražio pozorište. Zaokružio sam kompjuterske nauke.“

Savetnica je strpljiva. „Znam, ali kompjuterske nauke ti se ne uklapaju u raspored dok se drugi izborni predmet uklapa. Možda možeš da pohađaš kompjuterske nauke sledećeg...“

„Moj *drugi izborni* predmet je bio kompjutersko programiranje.“

Stani malo. Usredsređujem se. Zar mogu to da rade? Da nam dodele predmete koje nismo tražili? Umreću – UMREĆU – ako ponovo budem imala fiskulturu.

„U stvari, Dejvide“, savetnica lista papire, „propustio si da zaokružiš bilo šta u koloni s drugim izbornim predmetom tako da smo morali da odlučimo umesto tebe. Ali mislim da ćeš videti...“

* Piše se *Chevalier*. (Prim. prev.)

Ljutit mladić joj otima raspored iz ruke i odlazi. Au. Ali nije ona kriva. Stajem ispred žene i predstavljam se što ljubaznije mogu ne bih li se iskupila za mamlaza koji je upravo odmarširao. Ona mi uzvrća osmeh od koga joj se prave jamice u obrazima. „Sećam te se, lutko. Želim ti lep prvi školski dan.“ Pruža mi list žutog papira.

Zadržavam dah dok čitam. Uf. Nema iznenađenja. Napredni engleski, matematika, početni francuski, fizika, evropska istorija i nešto što se zove *La Vie*.

Savetnica je prilikom upisa rekla da samo četvrti razred ima predmet „život“, sličan zajedničkom učenju s povremenim gostima koji podučavaju kako se vodi budžet, iznajmljuje stan i peče pita. Ili nešto slično tome. Laknulo mi je što mi je mama dozvolila da se prijavim za taj predmet. Jedna od dobrih stvari u vezi sa ovom školom je da četvrtaci ne moraju da uče matematiku, prirodne nauke i istoriju. Nažalost, mama je tradicionalna pa mi nije dozvolila da se izvučem sa samo tri godine tih časova. „Nikad se nećeš upisati na dobar fakultet ako ideš na časove keramike“, upozorila me je namršteno kad je videla moj izbor predmeta.

Hvala, mama. Pošalji me da se kulturno obrazujem u *gradu poznatom po umetnosti* i teraj me da se još jednu godinu mučim s matematikom. Idem prema Meredith i Rašmi. Osećam se kao levo smetalo, ali molim se da imam neke zajedničke časove s njima. Imam sreće. „Tri sa mnom i četiri s Raš!“ Meredith se široko osmehuje i vraća mi raspored. Njeno prstenje u duginim bojama zveckaa.

Raš. Kakav nezgodan nadimak.* One ogovaraju ljude koje ne poznajem, a misli mi lutaju do druge strane dvorišta, gde Sent Kler čeka s Džošom u redu od R do Z. Pitam se imam li neke časove s njim.

* Engl.: *rash* – osip. (Prim. prev.)

Mislim, s njima. Časove s njima.

Kiša je stala i Džoš šutira vodu iz bare prema Sent Kleru. Sent Kler se smeje i govori nešto zbog čega se obojica još glasnije smeju. Odjednom primećujem da je niži od Džoša. Mnogo niži. Čudi me što to nisam ranije primetila, ali on se ne ponaša kao nizak mladić. Većina njih je stidljiva i ima odbrambeni stav, ili pokazuje neku uvrnutu mešavinu i jednog i drugog. Međutim, Sent Kler je samouveren, druželjubiv i...

„Au, dokle ćeš da buljiš?“

„Molim?“ Trzam se, ali Rašmi ne govori meni. Odmahuje glavom prema Meredith, koja izgleda onoliko smeteno koliko se ja osećam.

„Svrđlaš rupe u Sent Klerovoj glavi. To ne izgleda lepo.“

„Umukni.“ Meredith mi se osmehuje i sleže ramenima.

Pa, to je sređeno. Kao da mi je bio potreban još jedan razlog da ne čeznem za njim. Čudesni mladić je zvanično nedostupan. „Nemoj mu ništa reći“, kaže. „Molim te.“

„Naravno“, odgovaram.

„Zato što smo očigledno samo prijatelji.“

„Očigledno.“

Tumaramo okolo sve dok direktorka škole ne dođe da održi govor dobrodošlice. Graciozna je, s držanjem balerine. Vrat joj je dugačak, a zbog snežnobele kose podignute u urednu punđu više deluje otmeno nego staro. Izgleda kao Parižanka, iako sam iz njenog pisma saznala da je iz Čikaga. Prelazi pogledom po stotini učenika koje je lično izabrala. „Dobro došli u Američku školu u Parizu gde vas očekuje još jedna uzbudljiva godina. Drago mi je što vidim toliko poznatih lica, a još mi je draže što vidim i nekoliko novih.“

Izgleda da ni Francuska nije uspela da ukine pozdravne govore.

„Srdačan pozdrav za učenike koji su bili ovde prošle godine, kao i nove učenike trećeg i četvrtog razreda.“

Učtiv pljesak. Osvrćem se i zapanjim jer me Sent Kler posmatra. On tapše pa podiže ruke prema meni. Crvenim i trzam se.

Direktorka nastavlja da priča. Usredsredi se, Ana. Usredsredi se. Ali osećam njegov pogled kao sunčevu vrelinu. Koža mi je vlažna od znoja. Stajem ispod jednog besprekorno potkresanog stabla. Zašto li zuri? Bulji li i dalje? Mislim da gleda. Zašto, zašto, zašto? Gleda li me na dobar, loš ili ravnodušan način? Ne smem da ga pogledam.

Međutim, kad to napokon učinim, on uopšte ne gleda u mene. Gricka nokat na malom prstu.

Direktorka završava govor, a Rašmi se pridružuje mladima. Meredith me vodi na čas engleskog. *Professeur* još nije stigla tako da sedamo u poslednji red. Učionica je manja od onih na koje sam navikla, ima crne blistave gipsane ukrase i visoke prozore koji izgledaju kao vrata. Ali klupe su iste, kao i tabla i rezač za olovke zakačen za zid. Zagledam te poznate predmete ne bih li smirila živce.

„Svideće ti se profesorka Kol“, uverava me Meredith. „Ona je urnebesna i uvek nam zadaje da pročitamo odlične knjige.“

„Moj tata je pisac“, bubnem bez razmišljanja i odmah zažalim.

„Stvarno? Kako se zove?“

„Džejms Ešli.“ To mu je umetničko ime. Valjda Olifant nije dovoljno romantično.

„Ko?“

Poniženje se udvostručuje. „*Odluka? Ulazak?* Adaptirane su u filmove. Zaboravi, sve imaju tako maglovite naslove...“

Ona se uzbuđeno naginje prema meni. „Ne, moja mama obožava *Ulazak!*“